Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта.
Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 136. Середа 19 Червня (1 Липня) 1891. Рокъ I.

Лѣтна подорожь нѣмецкого цѣсаря.

Цѣсарь Вільгельмъ выбравъ ся знову въ подорожь и має завтра, дня 1 липня приѣхати до Голяндіи въ гостину до королевои-реґентки а зъ вôдси поѣде по тридневнôмъ побутѣ до Анґліи.

Вôдъ часу вступленя цѣсаря Вільгельма на престолъ стались его подорожѣ по Европѣ вправдѣ чимсь звычайнымъ, але через то еще не змѣнивъ ся анѣ не зменшивъ ся ихъ характеръ политичный и длятого то и теперѣшнôй его подорожи приписують немале значѣнѣ политичне. Цѣсарь Вільгельмъ выбираєсь въ першôй линіи до Голяндіи, де на престолѣ въ имени малолѣтнои королевои засѣдає на престолѣ еи мати зъ роду нѣмецка княгиня. Якъ бы была инша цѣль подорожи нѣмецкого цѣсаря до Голяндіи якъ не политична, трудно вôдгадати. Навѣть дорога до Анґліи не веде конче ажь черезъ Голяндію, але за то суть иншѣ важнѣ причины, котрѣ въ певнôй мѣрѣ змушують нѣмецкого цѣсаря выбирати якъ разъ сю дорогу и нѣбы то лишь при нагодѣ вôддати почесть голяндскôй королевôй реґентцѣ. Звѣстно прецѣ, що Бельґія и Голяндія а зъ сею послѣдною и велике князѣвство люксембурґске были зъ давенъ давна предметомъ торговъ межи Франціею а Нѣмеччиною. Ще Наполеонъ III предкладавъ Нѣмеччинѣ, щобы она забрала Голяндію зъ належачимъ до неи Люксембурґомъ а Франція могла бы была заокруглити тогды свою пôвнôчну границю Бельґією. Теперь же, коли въ Голяндіи померъ король Вільгельмъ III, вырипула была знову та сама гадка и здавалось, що при змѣнѣ на голяндскôмъ престолѣ схоче Нѣмеччина выступити зъ якимись претенсіями. Доси то вправдѣ не настало, але навѣть въ самôй Голяндіи не конче Нѣмеччинѣ довѣряють. Недавно тому знову предкладавъ якійсь французскій „мужь державный" въ *Figar*-ѣ, щобы Нѣмеччина вôддала назадъ Франціи Альзацію а за то взяла собѣ Люксембурґъ, — якъ видко, та сама давна гадка, котра выкликувала лишь недовѣріє въ Голяндіи и робила зъ неи непевного сусѣда для Нѣмеччины въ евентуальнôй войнѣ зъ Франціею. Подорожь цѣсаря Вільгельма має очевидно на цѣли всѣ тѣ сумнѣвы все пôдозрѣнѣ усунути, позыскати Голяндію для Нѣмеччины а може навѣть и зробити зъ неи щирого союзника.

Далеко бôльшои ваги, якъ подорожь цѣсаря Вільгельма до Голяндіи, здаєсь бути въ нинѣшну пору подорожь цѣсаря Вільгельма до Анґліи. По манифестаціяхъ пôдчасъ гостины анґлійскои ескадры на австрійскихъ водахъ, и по дебатахъ въ италіяньскôмъ парляментѣ о вôдновленю тридержавного союза, сталась подорожь нѣмецкого цѣсаря до Анґліи фактомъ первородпои ваги. Всѣ видять въ нѣй лишь одну цѣль тѣсного сполученя Анґліи зъ тридержавнымъ союзомъ. Ба, нинѣ стоять вже навѣть рѣчи такъ, що хочь мѣжь сымъ союзомъ а Анґліею нема формальнои звязи, то однакожь всѣ переконанѣ, що на случай потребы Анґлія готова пôйти спôльно зъ Нѣмеччиною, Австро-Угорщиною и Италіею. Противъ кого така коаліція головно вымѣрена, не трудно вôдгадати. Анґлію може лучити зъ Нѣмеччиною и Австріею лишь оденъ спôльный интересъ, котрый повертаєсь около Россіи. Не диво отже, що сю подорожь уважають въ певнôй мѣрѣ за рôдъ манифестаціи противъ Россіи и за таку уважають еи навѣть инспірованѣ кн. Бісмаркомъ *Hamb. Nachr.* Розумѣє ся, що кн. Бісмаркови не подобаєсь нѣяке самостôйне поступованѣ нѣмецкого цѣсаря, отже и теперѣшна его подорожь, але що его обава, що теперѣшна подорожь цѣсаря може лишь выкликати недовѣріє Россіи до нѣмецкои политики, має трохи рацiи, то рѣчь бôльше якъ певна. Орґанъ кн. Бісмарка пише такъ:

„Сильнѣйше хиленє ся нѣмецкои политики до Анґліи буде мати завсѣгды той характеръ, що Россія буде вôдвертатись и що въ будучности може настати констеляція, котра кидає вже тѣнь на теперѣшнôсть. Можна длятого припускати, що обава Россіи передъ сусѣдными намѣренями нѣмецкои политики єсть въ якôйсь мѣрѣ зависима вôдъ нашихъ вôдносинъ до Анґліи и вôдъ силы, зъ якою нѣмецко-анґлійска дружба зарисовуєсь на политичнôмъ овидѣ. Недовѣріє Россіи до будучого становища нѣмецкои политики буде поступати въ мѣру поглубленя тои дружбы. Щобы Россію занепокоити досыть хочьбы лишь на око бôльшои дружбы мѣжь Нѣмеччиною а Анґліею. Мы певно не цѣнимо дружбу Анґліи низше якъ нашѣ вôдносины на россійскôй границы, але думаємо, що для становища Нѣмеччины булобы лѣпше, наколибъ нѣмецка политика на случай россійско-анґлійского непорозумѣня заняла свое становище не скорше, якъ займуть другѣ державы интересованѣ въ всходнôмъ пытаню". Сей вôдзывъ бісмарковского орґану характеризує достаточно значѣнѣ и вагу теперѣшнои подорожи нѣмецкого цѣсаря до Анґліи.

Справы краєвѣ.

(Проектъ громадского закона для меншихъ мѣстъ и мѣсточокъ), ухваленый на послѣднôй сесіи соймовôй не одержавъ цѣсарской санкціи.

18

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Въ селѣ погасли вже огнѣ, замовкли спѣвы, и лишь пѣвнѣ пѣяли чуйно и неспокôйно уѣдали псы.

Пôдъ рундукомъ, проти вôдчиненыхъ на городъ дверей дали ся чути кроки обережно ступаючого чоловѣка. Тадѣй и Уляна зачули ихъ разомъ, она зôрвала ся, наставила уха — не видко было нѣкого; але повольне, злодѣйске ступанѣ по травѣ усе шелестѣло. Нараз майнуло щось, мовъ тѣнь, проти вôдчиненыхъ дверей. Тадѣй схопивъ ся, выбѣгъ, але не добачивъ нѣкого. Налякана жѣнка запхала ся въ кутъ покою хрестячись и глянула неспокôйно на повертаючого.

Вôнъ сѣвъ мовчки знову на своѣмъ мѣсци.

— Страшно чогось — шепнула Уляна.

— То певно вартôвникъ перейшовъ по при хату. — вôдповѣвъ Тадѣй....

— О! нѣ, — сказала жѣнка — то не вартôвникъ!

— Песъ може....

— Чоловѣкъ! — сказала и притулила ся до него.

Хвилю ще тревала пôвсловами ведена розмова. Забобонна, якъ дитина труслива Уляна хрестила ся и шептала, що се може духи ходили, бо было близько пôвночи. Здивувала еи усмѣшка Тадея, що въ духовъ не вѣривъ — она была така певна, що бѣднѣ душѣ вертають зъ того свѣта.

Зъ шепотомъ таки заснула при нѣмъ — Тадѣй заперъ огородовѣ дверѣ, сѣвъ коло неи и задрѣмавъ також. Ихъ повѣки примкнувъ на хвилю неспокôйный, перерываный сонъ.

Нагло збудили ся обоє, позрывали ся. — Великій блескъ ливъ ся крôзь склянні дверѣ до покою, хочь на коминѣ выгасло, хочь до дня было ще далеко, виднѣло якъ въ день. Але не свѣтломъ дня засяєвъ покôй, его освѣтивъ червонавый блескъ.

Тадѣй зôрвавъ ся зъ крикомъ:

— Горить! горить!

И, вôдтрутивши руки Уляны що звисали ему на шиѣ, кинувъ ся до дверей. — Дверѣ были пôдпертѣ зъ надвору дручкомъ. Сильнымъ ударомъ выважилъ ихъ Тадѣй и выбѣгъ на городъ.

Оглянувъ ся, на хатѣ цѣлый дахъ бувъ въ огни, за оборою свѣтила друга луна зъ току. Всѣ спали. Могучимъ крикомъ залунало по дворѣ — зъ фôльварковыхъ вôконъ выхилило ся кôлька головъ. Тадѣй кликавъ ратунку. Въ одну мить зôрвало ся всьо, що жило въ дворѣ, выслано въ село за людьми, а двôрскѣ кинули ся розрывати запалену хату. Тымъ часомъ тôкъ горѣвъ, бо всѣ звернули ся до двора, а зъ села не было нѣкого. Даремно бѣгавъ економъ по селу, стукавъ до хатъ, бивъ людей, гнавъ; заки дôйшли до двора, щезали, розбѣгали ся, крылись такъ, що не было кому принести вѣдра воды, не было кому розрывати запаленыхъ будынкôвъ.

Однѣ слуги и кôлькохъ лишь селянъ ратували, прочѣ повылѣзали на дахи хатъ, на плоты, на дерева и спокôйно, мовчки приглядали ся пожежи, що дожирала гуменъ и току. Кôлька стиртъ горѣло разомъ великимъ огнемъ; стодола вже повалила ся, по оборахъ ревѣла позамыкана худоба, блеяли вôвцѣ. Зô стайнѣ вырывали ся на пôвъ осмаленѣ конѣ, бѣгали и качали ся по дворѣ. Луна пожежѣ свѣтила на небѣ кровава, вôдбивала ся въ озерѣ. Лишь кôлька слабыхъ голосôвъ озывало ся, лишь пару немôчныхъ рукъ працювало, прочѣ дивили ся мовчки на то, що они звали карою Божою — ратувати не важили ся, а може и не хотѣли.

Въ розпуцѣ, зъ заламаными руками, стоявъ недалеко вôдъ дому Тадѣй и позиравъ мовчки на огонь, що нищивъ гумна. Дворъ бувъ безъ даху. Надъ нимъ сторчали окопченѣ дымарѣ. Вôнъ ще куривъ ся, але бувъ уратованый. А кругомъ него тлѣли купами головнѣ и на пôвъ попаленѣ ґонтя.

Осторонь на горбѣ стояла пôдъ капли-

Яко причины вôдмовы пôднесено, що пôсля проекту того закона кождый членъ громадскои рады обовязаный приняти выбôръ до комисіи ревізійнои и комисіи, котра мае провѣрити буджеты и замкнене рахункôвъ громады. Увольненій вôдъ того обовязку могуть бути тї, котрї черезъ заняте мусять часто выдаляти ся зъ громады, або позôстають въ приватной службѣ, або, вконци не мають до сеи функціи вôдповѣдного образованя. Всѣ иншї мусять пôдъ карою 20 зр. выбôръ приняти.

Сю, именно, карну постанову признано за неусправедливлену, бо при выконуваню всякои контролѣ потрѣбно передовсѣмъ доброи волѣ, а сеи карами осягнути годѣ.

Яко другу, важнѣйшу причину пôднесено, що пôсля § 36 проектованого закона, краевый Выдѣлъ мае выдати въ дорозѣ розпоряджения реґулямінъ для дѣяльностей зверхностей громадскихъ, а также инструкцію для дѣяльности зверхностей громадскихъ у власнôмъ крузѣ дѣланя и для касъ громадскихъ, увзгляднюючи рôжницю потребъ и вôдносинъ, заходячихъ межи бôльшими а меншими громадами.

Въ мотивахъ пôднесено, що по мысли § 11 закона основного зъ р. 1869 власть розпорядживати прислугуе лише властямъ державнымъ, а то, що Выдѣлъ краевый пôдчиненымъ институціямъ своего надзору наказуе—мае характеръ порученя и зарядженя.

Селяньскї розрухи на Угорщинѣ.

Въ найурожайнѣйшôй сторонѣ Угорщины, на великôй рôвнинѣ угорской, на просторѣ положенôмъ межи рѣками Марошь и Керешь, въ тыхъ сторонахъ, де тї рѣки сплывають до Тисы, проявились въ послѣднихъ часахъ досыть грôзнї розрухи селяньскї. Першї розрухи проявились були въ громадахъ Орошгаза, Чаба и Корвашь, въ бекешкôмъ комітатѣ, а вôдтакъ перенеслись зъ вôдсы до чанадского комітату до Батоніи, одной зъ найбôльшихъ громадъ на Угорщинѣ. Громада ся числить около 9000 душъ, котрои майже половина жителѣвъ ходить на заробокъ на поля угорскои шляхты. Що сталось причиною сихъ розрухôвъ, годѣ точно сказати, бо якось нема о тôмъ певныхъ вѣстей. Однї кажуть, що причиною ихъ суть соціялістичнї аґітаціи, другї доказують знову, що антисемітскій рухъ, якій тутъ досыть сильно проявивъ ся противъ жидôвъ, котрї держать въ арендї ґрунты вôдъ шляхты; здаесь однакожь, що одно и друге выкликало бунты мѣжь селянами. Безпосередну причину до бунту дало то, що мѣсцева поліція арештувала одного робôтника, котрый ставивъ ся до неи. То озлобило другихъ и они кинулись на поліцію и змусили еи пустити арештованого на волю. Розъярене настало было такъ велике, що товпа хотѣла вже нападати на ратушь и грозила поубивати всѣхъ урядникôвъ, що тамъ були сховали ся, а вôдтакъ стала вôдгрожуватись и жидамъ. Коли опôсля явились жандармы, кинулась товпа и на нихъ, але они стали тогды стрѣляти и убили на мѣсци чотирохъ людей а кôлькохъ покалѣчили, а вôдтакъ арештували около 30 особъ. Пôзнѣйше завôзвано войско и то мусѣло порядокъ удержувати.

Якъ вже сказано, говорять загально, що розрухи тї выкликали соціялістичнї аґітаторы. Старшій жупанъ бекешкого комітату, котрому дано всяку власть, щобы мôгъ здушити тї розрухи въ Орошгазѣ и Чабѣ, слѣдивъ за ихъ причиною та мавъ сконстантувати, що зъ Пешту понасылано въ сї стороны множество скрайно соціялістичныхъ письмъ та ґазетъ. Колижь опôсля въ Орошгазѣ и Чабѣ зроблено спокôй, то аґітаторы перенесли свою роботу до сусѣдного комітату, до Батоніи. На доказъ, що тамъ веде ся дѣйствно така аґітація, наводять, що мѣжь селянъ пущено чутку, що урядники въ интересѣ властителѣвъ бôльшихъ ґрунтôвъ затаюють якійсь законъ, котрый наказуе пôдвысшити платню робôтникамъ въ поли та зносить панщину. Рухъ серед селянъ перенѣсъ ся ще дальше, бо обнявъ вже и стороны коло Сеґедину и выкликавъ тамъ великій переполохъ а власти мѣсцевї зажадали вôдъ правительства на разѣ бодай скрѣпленя жандармскихъ постерункôвъ.

Нема и сумнѣву, що въ цѣлôмъ сѣмъ руху грае непослѣдну ролю и соціялістична аґітація, але не дасть ся и то заперечити, що тутъ маемо дѣло зъ аґрарнымъ рухомъ селянъ. Всѣ державы старають ся теперь полѣпшати долю своихъ робôтникôвъ, а декуды думають вже правительства и о полѣпшеню долѣ селянъ. О тôмъ то певно розôйшлась вѣсть и мѣжь селянами въ згаданыхъ сторонахъ и они домагають ся теперь також свого права. Суть то стороны, де рôльнымъ робôтникамъ ще найлѣпше веде ся и они зъ одной стороны чують тамъ свою силу, а зъ другои видять велику рôзницю соціяльну. Въ тыхъ сторонахъ мають угорскї магнаты величезнї ґрунты, котрыхъ не можуть обробити и для того дають землю селянамъ въ аренду, котрї имъ вôдтакъ мають за то вôдрабляти. Селяне почали очевидно спонуканї до того рухомъ робôтничимъ уважати то за вызыскуване и почали бунтувати ся тымъ бôльше, що правительство угорске не робило доси нѣчого, щобы долю селянъ полѣпшити. На Угорщинѣ все ще говорять, що тамъ кождому такъ добре, що нѣхто не жалуе ся, що тамъ нема нѣ пытаня робôтничого нѣ аґрарного. Коли отже въ найурожайнѣйшôй сторонѣ угорского краю проявились такї розрухи, то видко лишь зъ того, що тамъ не конче такъ добре, якъ то загально говорять. Що въ пôвнôчнôй Угорщинѣ, де земля есть менше урожайна панує велика нужда, особливо мѣжь угорскими Русинами и Словаками, се звѣстно вже давно и для того не дивниця, що зъ вôдтамъ що року множество Русинôвъ и Словакôвъ покидаючи рôдный край выходить ажь до Америки шукати иншои долѣ. Може бути, що послѣднї розрухи селяньскї отворять очи угорскому правительству и оно займесь теперь бôльше долею селянъ.

Переглядъ политичный.

Зачувати, що въ кругахъ войсковыхъ порушено гадку выготовленя нового закона противъ шпеґуньства, бо показало ся, що дотеперѣшнї постановы не вôдповѣдають цѣли. До сего кроку мали спонукати круги войскові послѣднї подѣї въ Галичинѣ (переловлене шпеґунôвъ въ Краковѣ).

На выставу до Праги приѣхали крôмъ польскихъ „Соколôвъ“ ще и 100 Мадярôвъ та гостѣ французскї. Мадярôвъ повитавъ въ мадярскôмъ языцѣ радный Китка а ему вôдповѣвъ редакторъ Egyetertes-a Дорі зазначивши въ своѣй бесѣдѣ, що Мадяры не приѣхали политикувати, лишь приглянутись економічному розвоеви ческого народу. Польскихъ „Соколôвъ“ гостять Чехи величаво. На снѣданю въ недѣлю въ сали радной промавлявъ на честь Поляковъ Петакъ, ему вôдповѣдавъ Липиньскій а вôдтакъ промавлявъ до Полякôвъ и Чехôвъ Мадяръ Ляйошь Ехеґарій. На пирѣ въ честь Французôвъ пôдношено тоасты на братню згоду Франціи зъ Австріею.

Зъ рôзныхъ сторôнъ рознеслась теперь вѣсть, що тридержавный союзъ вôдновлено знов на шесть лѣтъ. Найголоснѣйшою манифестаціею въ сѣй справѣ бувъ оногды италіяньскій парляментъ. Коли въ сенатѣ сенаторъ Тавернасъ поставивъ дотычне пытане до правительства, вôдповѣвъ президентъ кабінету Рудіні: Италія хоче конче мира и удержаня рôвноваги въ Европѣ а головно status quo на Середземнôмъ мори. Покликуючись на давне заявлене Фергусона въ анґлійскôмъ парляментѣ, сказавъ Рудіні, що не видить анѣ одной справы, въ котрôй бы погляды Италіи и Анґліи не були однаковї, а що до державъ середнои Европы, то звѣстно вже давно, що вôдносины Италіи до нихъ суть дуже дружнї та що дружба Италіи зъ Нѣцею особа въ бѣлю зъ заламаными якъ и вôнъ руками. — Пôзнавъ Уляну, що ажь заносила ся вôдъ голосного плачу и не дбала, що бачили еи люде. Она вгадала причину пожежѣ—бачила пôдпертї дверѣ — поняла всьо — проклинала себе и его.

Згодомъ почавъ пожаръ потахати, лишь густый дымъ знимавъ ся ще понадъ згарищемъ. На всходѣ прояснило ся небо, зазолотило ся на знакъ близького вже сонця.

Для Тадея бувъ се може першій тверезый ранокъ. Середъ поломени вôдступивъ дуръ вôдъ него, вôнъ бачивъ свое положене, пôймавъ, що самъ пôдложивъ сей огонь.

— Не пора вертати ся — промовивъ въ души — коли зачавъ, такъ скôнчу. Звернувъ ся до економа.

— Огонь очевидно пôдложеный.— Пôдѣть но до хаты Оксеня, погляньте, чи дома, взяти и звязати.

— Не ма его — вôдповѣвъ панъ Линовскій, вчера зъ вечера бачили его всѣ, якъ ѣхавъ до лѣса на нôчь по дрова. — Доперва нинька рано мае повернути.

— Взяти его, коли верне.

По тыхъ словахъ вôйшовъ Тадѣй до уратованого дому и кинувъ собою на канапу, де недавно ще такій свобôдный и спокôйный засиплявъ при боцѣ Уляны. Втомленый почувъ, що его тѣло пронимала дрожь, въ серединѣ палило, очи набрякли, въ грудьохъ запирало вôддыхъ — вôнъ мавъ горячку.

XIII.

Другого дня лежавъ Тадѣй безъ памяти у страшнôй горячцѣ. Въ дверохъ его покою стояла въ сльозахъ Уляна. Она позбула ся вже сорому, розваги и мысли про людей — она, якъ вѣрный песъ, не опускала порога. Зъ напруженымъ позоромъ, почервонѣлими очима и заламаними руками, зъ розкиненымъ волосємъ стояла безъ ѣды и напитку насупротивъ лôжка, зазирала туды, кôлько разôвъ вôдчинено дверѣ. — Войти не смѣла, вôдôйти не могла. Люде поштуркували еи, проганяли; она крокомъ лишь подавала ся въ задъ и вертала знову. Пару разôвъ стрѣчали ся очи божевôльного хорого зъ еи засложенымъ поглядомъ; еи першу побачивъ Тадѣй, коли вôдзыскувавъ притомнôсть. Усмѣхнувъ ся, а потôмъ заплакавъ. На нѣй такъ було видко страшенный бôль, цѣлковите забуте, розпуку! Чижь мôгъ еи вôдôпхнути? — Хтожь бы се мôгъ зробити? — Тои таки днины сѣла въ головахъ его постелѣ и вже вôдъ него не вôдступила.

А Оксень сидѣвъ закованый въ дыбы— судьѣ тягнули зъ него слово по словѣ — зъ разу мовчавъ на всьо. Просили, грозили, дарма. Пôдъ угломъ хаты знайдено кресало що, по словамъ людей, належало до него. Показано ему. — Що іно тодѣ всмѣхнувъ ся дико и сказавъ:

— Мое.

— И ты пôдпаливъ.

— А щожь? Я.

То були першї, рѣшучї слова признаня. По скôнченю слѣдства, оставъ понурый, мовчаливый, и до всього холодный. Двичѣ просивъ, щобъ ему приведено дѣтокъ и двичѣ вôдôпхнувъ ихъ, коли прийшли. На нарѣканя старого Уласа не озвавъ ся и словомъ; на таємнї зазывы до утечѣ махавъ лише рукою и усмѣхавъ ся глумливо. Черезъ тыждень знайдено его на постели рано безъ житя. Не було на нѣмъ слѣду насильнои смерти, але и не спровадила еи нѣяка хороба. Призваный лѣкарь не знавъ пояснити тои наглои смерти инакше, якъ великимъ страхомъ и журбою. Але люде шептали, що зъ вечера пращавъ ся зô своими и бувъ дуже балакливый; що кôлька днѣвъ передъ тымъ, стара Горпина приносила ему якесь зѣля. Однакъ трудно було довести самоубійства, хочь за нимъ говорило моральне переконане.

Уляна дôзнала ся про смерть чоловѣка але не зворушила ся нею зовсѣмъ. Доперва по кôлькохъ дняхъ розмыслу пустили ся ѣй зъ очей слезы, забажала побачити дѣти. Принесено ихъ; поплакала трохи надъ ними и вернула до покою хорого.

(Дальше буде.)

меччиною и Италією єсть дуже щира. Пôдписаний договоры суть крѣпкою и певною запорукою мира. Коли договоры доходили до кôнця, то вôнъ, щобы зробити конець непокоячимъ публичне мнѣнє вѣстямъ пôднявъ ся зобовязанъ и може завѣрити, що закимъ старй договоры скôнчать ся, новй будуть вже вôдъ давна правосильнй. Нашй крѣпкй и щирй союзы забезпечать миръ для Европы на довгй часы. Наконець сказавъ Рудіні, що вôнъ думає, що цѣла Европа признасть, що дѣло италіяньского правительства було мудре и мирне и що правительство зробило тымъ лишь прислугу краєви. — Се заявленє приняла палата грôмкими оплесками, а Таверна заявивъ тогды, що вôнъ певный того, що сенатъ згодить ся на се заявленє Рудініого.

Така сама вѣсть понеслась и зъ Нѣмеччины. Коли вчера нѣмецкій цѣсарь переѣзджавъ на корабли попри Гамбурґъ, сказавъ въ розговорѣ зъ президентомъ мореплавного товариства Вольдемаромъ, що вôнъ дуже радъ зъ того, що въ недѣлю вечеромъ продовжено тридержавный союзъ на шѣсть лѣтъ.

Новинки.

— **Преосв еп. Юліянъ Пелешь** институовавъ ся минувшои суботы на перемыске епископство, а опôсля бувъ на авдієнціи у п. Намѣстника гр. Баденіого. Станіславôвскимъ епископомъ буде именованый еп. Куиловскій и якъ зачуваємо именованє єго буде вже сими днями оголошене.

— **На дохôдъ бурсы им. св. О. Николая въ Перемышли** устроює выдѣлъ тои жь бурсы въ понедѣлокъ дня 6 н. ст. липня 1891 въ Перемышли музикально-вокальный вечеръ. Цѣны мѣсць не обмежаючи жертволюбивости: крѣсло 1 зр., вступъ на салю 50 кр., для учениковъ и ґарнізону 25 кр. Добровôльнй жертвы просить ся пересылати на руки предсѣдателя п. Ю. Несторовича, старшого комісаря скарбу въ Перемышли. Проґрама оголосить ся пôзнѣйше.

— **Испыты зрѣлости**. Испытъ зрѣлости въ рускôй ґімназіи у Львовѣ закôнчивъ ся дня 22 с. м. До письменного испыту сѣдало за першимъ разомъ на 45 учениковъ 42 и 6 екстерністôвъ отже разомъ 48. За другимъ разомъ сѣдало всего лишь 33 а до устного испыту пôдъ проводомъ краєвого инспектора совѣтника Ивана Левицкого приступило всего лишь 29. За зрѣлыхъ признанй: Ярославъ-Константинъ Грушкевичъ (зъ вôдзначенємъ), Артемій Авдиконичь, Евгеній Барвѣньскій, Орестъ Гандякъ, Василь Гарасимюкъ, Орестъ Гнатишакъ, Володимиръ Іойко, Петро Каламунецкій, Іосифъ Караванъ, Иванъ Кôндратъ, Дмитро Курдидикъ, Остапъ Кушнѣръ, Софронъ Матвіясъ, Василь Пилипчукъ, Николай Поляньскій, Василь Сивакъ, Михайло Сосенко, Леонтій Сприньъ. Зъ одного предмету позволено поправити 4, репробовано на рôкъ 4, вôдступило пôдчасъ испыту 3 (1 публичный а 2 екстерністôвъ). — До испыту зрѣлости въ ґімназіи въ Дрогобичи приступило 20 учениковъ; зъ тыхъ одержали свѣдоцтво зрѣлости: Бляйхеръ Зеліґъ, Блюменфельдъ Леонъ, Чайковскій Иванъ, Фрідберґъ Вільгельмъ, Ґотлібъ Маєръ, Янацкій Елігій, Кобринъ Теодоръ, Ліберманъ Арнольдъ, Левенкопфъ Исаакъ, Рапапортъ Мойсей (здававъ такожь испытъ зъ руского языка) Розенвізенъ Юда, Поляньскій Володиславъ, Свѣтальскій Мечеславъ, Лізакъ Станіславъ. Чотиромъ позволено поправляти испытъ зъ одного предмету а 2 репробовано безъ речинця.

— **Щедрый даръ**. Дръ Володимиръ Заловецкій жертвувавъ при нагодѣ свого 25-лѣтного ювилею лѣкарского 300 зр. на реставрацію гр. кат. церкви въ Чернôвцяхъ.

— **Огонь.** Въ Выгодѣ коло Калуша згорѣла въ недѣлю часть парового тартаку бар. Поппера. Огонь спинено досыть скоро и уратовано запасы дошокъ и кльоцôвъ. Шкода була асекурована.

— **Зъ Саранчукъ** повѣта бережаньского пишуть намъ: Дня 23 с. м. о 3 год. по полудни надôйшла надъ наше село тучева хмара. По пôвъгодинной зливѣ дощь наставъ — здавало ся, що оно выпогодитъ ся, коли несподѣвано хмары зачали збивати ся. Въ збитыхъ хмарахъ зачало гремѣти, — и грôмъ ударивъ въ хату господаря Стефана Рабыка. Пишучій въ хвили удару громового бувъ на дорозѣ, напротивъ обôйстя пошкодованого. Въ однôй секундѣ хата стала въ огни. Вôдъ тойжь займила ся стрѣха притыкаючихъ будынкôвъ господарскихъ другого господаря — такожь Стефана Рабыка, — для вôдрôзненя Кузѣй званого — и до 5 мінутъ 2 обôйстя обгорнула поломѣнь такъ, що о ратунку не можь було и думати. Оба господарѣ мали статкомъ будынкôвъ, а особливо Кузый мавъ на подвôрю великій засôбъ соломы, трощѣ, котрою тутъ звычайно дахи пошиваютъ, дровъ, матеріялу и пашѣ. Тожь огонь бувъ напрасный и сильный. Селяне на ратунокъ збѣгли ся скоро, и при зливнôмъ дощи, котрый зновъ зачавъ падати, та при надзвычайно смѣлôмъ ратунку самыхъ ино селянъ, удало ся огонь зльокалізовати. Шкода, розумѣєсь неубезпечена, выноситъ 500 и 1.500 зр. въ самыхъ будынкахъ, кромѣ запасôвъ. — Начальникъ громады, п. Павло Гавдыда, котрый въ хвили катастрофы вертавъ зъ Бережанъ до дому, довѣдавши ся о нещастю, прийшовъ заразъ на мѣсце выпадку, и невôдходивъ, доки всякои небезпечности не усунено. — Въ ратованю вôдзначивъ ся Грынь Дубчикъ, котрый выскочивъ на горѣючій дахъ хаты Ивана Рабыка и огонь придушивъ, Зенонъ Амброзъ, сынъ мѣсцевого коваля, котрый зъ огню ратувавъ, що єще можь було выхопити и кôлькохъ молодыхъ паробкôвъ. — Додати мушу, що огонь бувъ въ части села найгустѣйшой. Може теперь дадуть ся скорше наклонити нашй господарѣ до асекурованя. *Д. З.*

— **Зъ салѣ судовои**. Кôцманьскій судъ повѣтовый засудивъ жида Сокаля, котрый напавъ бувъ на о. Якова Сербеньского гр. кат. адміністратора парохіи въ Кôцмани и побивъ єго за то, що вôнъ звернувъ увагу на то, що Сокаль допустивъ ся крадежи грошей при грѣ въ карты на касинѣ, на 100 зр. кары або 20 днѣвъ арешту.

— **Смертъ въ огни.** Въ Русъ-Монасторія на Буковинѣ выбухнувъ дня 25 с. м. огонь въ селяньскôй хатѣ, въ котрôй спало двоє людей, Параська Ильчукъ и єи 12-лѣтный сынъ. Огонь обнявъ такъ скоро цѣлу хату, що нещастнй не могли вже зъ неи выдобути ся и згорѣли въ нѣй на вуголь.

— **Розбôйничій нападъ**. Вечеромъ зъ суботы на недѣлю напавъ Антонъ Дальке, давнѣйшій робôтникъ въ фабрицѣ Христофова, а теперь єго спôвконкурентъ, на свого давного хлѣбодателя, того самого Христофова зъ револьверомъ въ руцѣ и стрѣливъ до него тричѣ. Нападъ дѣявъ ся въ городѣ и майже въ очахъ жѣнки и родины Христофова та єго гостей. За першимъ разомъ куля задраснула голову, два разы хибивъ. Передъ рокомъ панѣ Христофъ приняла Далького зъ милосердія, що не мавъ що ѣсти до себе, де вôнъ приробивъ троха гроша, наробивъ интриґъ и зворохобивъ одного робôтника до себе, та заложивъ и собѣ робôтню, котра якось не ишла. Робôтникъ попавъ у велику нужду и хотѣвъ вернути до Христофова и се була причина нападу.

— **Въ намѣрѣ самоубійства** кинувъ ся въ суботу вечеромъ до Пелчиньского ставу 69-лѣтный старець, вдовець и бездѣтный, кравець по ремеслу, Іосифъ Видовскій. Два жовнѣры выратували єго въ самъ часъ; причиною сего кроку стоячого надъ гробомъ старика мала бути нужда и голодъ.

— **Самоубійства**. Въ Чернôвцяхъ застрѣлилось сими днями двохъ вояковъ зъ 41 полку пѣхоты. Одинъ звавъ ся Ант. Чеховичь, другій Юрій Єсасъ; причина самоубійства незвѣстна.

— **Добрый сынокъ** У львôвскôй поліціи зголосивъ ся Маєръ Г. изъ Зборова, котрому сынъ Іосифъ забравъ 9.700 зр. и утѣкъ зъ грошми въ напрямѣ до Львова.

— **Люба жѣнка.** Муляръ Іосифъ Тричиньскій повѣдомивъ поліцію, що єго жѣнка утекла вôдъ него, забравши при тôмъ годинникъ и ще деякй цѣннй рѣчи та готôвкою 26 зр.; проситъ отже, щобы поліція вôдшукала єму жѣнку, а передовсѣмъ грошѣ и цѣннй рѣчи.

Всячина.

— **Стріхніна яко лѣкъ на піяньство.** Піяньство то поганый налôгъ, вôдъ котрого шукають неразъ порады и самй піяницѣ, коли часомъ у нихъ настане твереза хвиля и они опамятають ся; але ще частѣйше шукають для тыхъ нещасныхъ поратунку ихъ своякы и они то вышукують всѣлякихъ способôвъ, якими піяницямъ згидити горѣвку. Давнй французскй лѣкарѣ захвалювали яко добрый лѣкъ на піяньство сильну отрую, звану стріхніною або ворониячимъ окомъ. Єсть то отруя, котру добуває зъ американьского дерева званого вороничимъ окомъ (Strychnos nux vomica). Але зъ часомъ люде на сей лѣкъ позабули; теперь же стали знову уживати єго російскй лѣкарѣ, а дръ Белдонъ доказує, що то ще найлѣпшій лѣкъ. Довголѣтнй піяницѣ, лѣченй стріхніною, дôстали непоборимои вôдразы до горѣвки и взагалѣ до всѣхъ горячихъ напиткôвъ, а рôвночасто и зменшилась у тыхъ людей потреба уживаня горячихъ напиткôвъ а піяницѣ не чули въ собѣ анѣ того неспокою анѣ якогось ослабленя анѣ болѣвъ жолудка, котрй ихъ звычайно пруть до горѣвки, коли на якійсь часъ перестануть пити. Дръ Португаловъ-Сомора вылѣчивъ въ 1887 р. стріхніною 455 піяницъ и лѣкъ той не позоставъ анѣ разу безъ успѣху. Стріхніны уживаєсь въ дуже малôй скôлькости, зъ разу 0·5 ґрам., пôзнѣйше 0·25 ґрам. въ сполученю зъ салітровою кислотою и розпускаєсь въ водѣ (15·0) та запускає ся піяницямъ пôдъ шкôру. Разъ вылѣченый піяниця може хиба ажь тогды знову розпити ся, коли буде знову поволи по кôлька капель уживати горѣвки и тымъ способомъ свою поборе незвычайну вôдразу до горѣвки и такъ знову призвычаить ся до неи.

Штука, наука и література.

— **„Задля святои землѣ. Стежка передъ хатою"**. Повѣсть Севера, переклавъ зъ польского Павло Кирчôвъ. Львôвъ 1891. Пôдъ такимъ заголовкомъ вышла сими днями окремою вôдбиткою друкована въ фейлетонахъ „Народнои Часописи" повѣсть одного зъ найзнаменитшихъ сучасныхъ писателѣвъ польскихъ. Повѣсть сю, представляючу спору книжку обнимаючу 162 сторôнъ друку звычайнои вôсемки можна дôстати въ книгарняхъ: Ставропигійскôй (ул. Руска), Сейфарта и Чайковского (въ Ринку), Польскôй (пляцъ Галицкій), Альтенберґа и Гошека (пляцъ Маріяцкій) по цѣнѣ 50 кр. а въ редакціи „Народнои Часописи" по 45 кр. разомъ зъ пересылкою.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

30 червня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12·—13.50	12·—13·—	12·—13·—	12·25 13·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 30 червня. Є. Вел. Цѣсарь вернувъ тутъ вчера рано и выѣхавъ на замокъ въ Ляйнцъ. — Вѣче соціялістôвъ приняло резолюцію о централізаціи справы рукодѣльництва и внесенє, щобы на будуче святкувати день 1 мая. Лишь слѣдуюче вѣче австрійскихъ соціялістôвъ, має право день святкованя змѣнити.

Лондонъ 30 червня. Кн. Уельскій выѣде въ суботу до Портъ Вѣкторія на повитанє нѣмецкои пары цѣсарскои, котра въ суботу о 4 год. по полудни приѣде до Віндсору.

Константинополь 30 червня. Лѣкарска комісія сконстатувала въ селѣ Кілі коло Алеппо выбухъ холеры. Доси померло тамъ двоє людей.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи" просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѝ частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ"

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафльегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр.

Встяжки и аксамітки.

ГАФТЫ И ПРИБОРЫ ДО ГАФТÔВЪ

Потребы до кравецтва

ПАРАСОЛѢ

и Кальоши россійскѝ

поручае найдешевше

НИКОЛАЙ ЛЮДВИКЪ

у Львовѣ, улиця Галицка ч. 14.

Перфумы и мыла.

Цераты на меблѣ.

Горсеты французкѝ.

ГАЛИЦКІЙ

КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимае вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовуе ихъ по

$4\frac{1}{2}$% на рôкъ.

Мешканцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Сокселета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякѝ ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}$% листы гипотечнѝ.
5% листы гипотечнѝ преміованѝ.
5% листы гипотечнѝ безъ премій.
$4\frac{1}{2}$% листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}$% листы Банку краевого.
$4\frac{1}{2}$% пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропинаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}$% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{10}$% пожичку пропинаційну угорску.

4% угорскѝ Облигаціи индемнизаційнѝ,

котрѝ то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкориснѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного пріймае ôдъ Вп. купуючихъ всякѝ **выльосованѝ, а вже платнѝ мѣстцевѝ** паперѣ цѣннѝ, якъ также **купоны за готôвку,** безъ **всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевѝ,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поносить.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧѢ

достати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

COGNAC

курацийный

правдивый французскій

перворядної фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручае выпробованѝ и за скуточнѝ узнанѝ

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитѝ въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хороби радикально убиваючѝ бактеріи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляе менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякѝ, хотьбы застарѣлѝ зъ давныхъ лѣтъ ревматизмы.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Вся. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшѝ слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior*. Страшнѝ терпѣня, якѝ выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгѝ лѣта треваючѝ болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôдняти, по ньертю кôлькохъ фляшокъ „Excelsior"-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи ôдгомономъ най будуть тѝ слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.